

עפ"ת 63511/11/14 - אברהם רחמים נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 63511-11-14 רחמים נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 52200779867

בפני	כב' השופטת דבורה עטר
מעוררים	אברהם רחמים
נגד	מדינת ישראל
משיבים	

פסק דין

1. לפני ערעור על גזר דינו של בית משפט לתעבורה בפ"ת (כב' הש' לאה שלזינגר שמאי) בתת"ע 2602-09-14, מיום 17.11.14 במסגרתו הורשע המערער, לאחר שהודה במיוחס לו בכתב האישום, בעבירה של התרת נהיגה לבלתי מורשה, בניגוד לסעיף 10(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

הערעור נסוב אודות חומרת הענישה הנוגעת לרכיב הפסילה בפועל.

2. מכתב האישום עלה כי המערער התיר לאדם אחר, נעדר רישיון נהיגה תקף (להלן: "האחר"), לנהוג ברכב מסוג מלגזה (להלן: "המלגזה"), בשוק הסיטונאי שבצריפין.

3. בית משפט קמא גזר על המערער קנס בסך 1,200 ₪, פסילה למשך שלושה חודשים ופסילה מותנית לתקופה של חודשיים למשך שנתיים.

בית משפט קמא סיווג את הפסילה והתיר למערער, לנהוג במלגזה בלבד, בשטח השוק הסיטונאי בצריפין.

4. ב"כ המערער טען כי המערער התיר לאחר לנהוג במלגזה משום שסבר שהוא מורשה לנהיגה על כלי רכב מסוג זה, לאור כך שהיה עד למנהגו כאמור, במשך שנים.

באשר לעונש אשר הושת על המערער, טען ב"כ המערער כי הוא מחמיר נוכח אופיו המיוחד של כלי הרכב, ונוכח נסיבות ביצוע העבירה כפי שפורטו לעיל. כמו כן לאור נסיבותיו האישיות של המערער, גילו המתקדם והיותו תלוי בנהיגה לצרכי מחייתו. שכן נדרש להגיע למקום עסקו ולשוב ממנו, בשעות בלתי שגרתיות, בהן לא

פועלים שירותי תחבורה ציבורית.

עוד טען ב"כ המערער כי למערער וותק נהיגה של 45 שנים וצבר לחובתו הרשעות בעשור האחרון אך בעבירות המסווגות כבירות משפט. הוא הדגיש את סמכותו של בית המשפט לגזור ענישה פחותה מעונש המינימום הקבוע לעבירה בחוק, וזאת בנסיבות מיוחדות המתקיימות בענייננו.

לאור האמור, עתר ב"כ המערער לבית המשפט לקבל את הערעור ולהסתפק בפסילה מותנית או לסווג את הפסילה כך שתחול על מלגזה בלבד, על מנת שיוכל המערער לנהוג מביתו למקום העבודה ובחזרה. לחילופין, להקל ברכיב הפסילה ולהפחית את משכה.

7. ב"כ המשיבה טען כי גזר דינו של בית משפט קמא מאוזן ומידתי. שכן לדבריו, אין להקל ראש בפוטנציאל הסיכון, הטמון במלגזה, הגם שנעשה בה שימוש, במתחם סגור.

בהקשר זה, הדגיש ב"כ המשיבה כי לא בכדי קצב המחוקק פסילת מינימום בעבירה, תוך מתן דגש לכך כי מדובר באחריותם של הבעלים לוודא כי ינהג ברכבם רק מי שמורשה לכך.

ב"כ המשיבה הדגיש את עברו התעבורתי של המערער, אשר זקף לחובתו 38 הרשעות קודמות, הגם שבעשור האחרון, מדובר בעבירות המסווגות כבירות משפט.

עוד טען ב"כ המשיבה כי בית משפט קמא הסתפק בענישת המינימום הקבועה בחוק ובכל מקרה, כדי לסטות ממנה, נדרש קיומם של נימוקים מיוחדים, אשר אינם מתקיימים בענייננו.

כן טען ב"כ המשיבה כי בית משפט קמא עשה עם המערער חסד בכך שהתיר לו לנהוג במלגזה במקום עבודתו.

דין והכרעה

8. הלכה כי היא כי לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בעונש אשר הושת בערכאה הדיונית והתערבות כאמור, תיעשה רק במקרים בהם העונש חורג במידה קיצונית מן העונשים, המוטלים דרך כלל בנסיבות דומות, כפי שנאמר בע"פ 3401/11 **מחמד שלאעטה נגד מדינת ישראל**:

"לא פעם נפסק בבית משפט זה כי על ערכאת הערעור להתערב במידה מועטה במידת העונש שפסקה הערכאה הדיונית "והתערבותה בהקשר זה, מצומצמת לנסיבות שבהן הערכאה הדיונית נכשלה בטעות או שהעונש שנגזר על ידה חורג במידה קיצונית מן העונשים המוטלים, בדרך כלל, בנסיבות דומות"

כפי שיפורט עתה, לא מצאתי כי קמו בעניינו של המערער נסיבות כאמור.

8. מלכתחילה נסב הערעור גם על הכרעת הדין, לרבות בהיבט של הסדר הטיעון שנערך בין הצדדים. במהלך הדיון ציין אמנם ב"כ המערער כי דבר קיומו של הסדר הטיעון, לא הוברר למערער עד תום והשלכות הודייתו בעקבותיו, לא הודעו לו על ידי בית המשפט. ואולם בסופו של יום מיקד את טיעוני הערעור בחומרת רכיב הפסילה שהוטל על המערער במסגרת גזר הדין.

9. העבירה בה הורשע המערער חמורה נוכח פוטנציאל הסיכון הטמון בנהיגה של מי שלא הורשה לכך. החומרה באה לידי ביטוי גם בעמדת המחוקק, אשר קבע בצידה של העבירה עונש מינימום של שלושה חודשים, ברכיב הפסילה.

10. נמצאנו למדים כי בית משפט קמא שקל אל מול חומרת העבירה את כלל הנסיבות לקולא. ובכללן, הודאת המערער במיוחס לו, מהות עברו התעבורתי, נסיבותיו האישיות ונחיצות רישיון הנהיגה לצורך פרנסתו והורה כי הפסילה לא תחול על מלגזה.

בית משפט קמא בא לכלל מסקנה כי הסדר הטיעון סביר והולם את מתחם הענישה ועל כן אימצו ובפועל קצב את הפסילה המינימלית המתחייבת בפקודה, בגין ביצוע העבירה בה הורשע המערער.

11. אשר על כן אני מורה על דחיית הערעור.

ניתן בזאת עיכוב ביצוע רכיב הפסילה, למשך 7 ימים.

פסק הדין יועבר לצדדים על ידי המזכירות.

ניתן היום, כ' שבט תשע"ה, 09 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.